

må, med andre ord, være, at der gives en ekstrauddannelse til de nye formål. Det er denne vej, man er gået overalt i andre lande indenfor vor kulturkreds. Man kunne naturligvis nå formålet ved at lægge et femte år til seminarieuddannelsen, hvor denne specialuddannelse blev givet, sådan som man har gjort i nogle lande. Men dette ville være en udvej, der ikke passede for danske forhold, idet det vist er en almindelig opfattelse, at fire år er nok på vore spredtliggende seminarier. Desuden ville det blive uforholdsmæssigt dyrt at indrette en specialuddannelse med dertil hørende apparatur og højt uddannet lærerstab ved de enkelte seminarier. Det naturlige vil her være at bygge på traditionen, d. v. s. udnytte lærerhøjskolen, gymnastikhøjskolen og de forskellige andre kursus, staten i forvejen har oprettet. Hertil skulle henlægges den videregående eller supplerende og specialiserende læreruddannelse, som udvidelsen af folkeskolens begreb i 1937 har nødvendiggjort, og for at lette adgangen til denne, må der tilvejebringes en forbedret stipendieordning. *Stegger Nielsen* kan derfor slutte sig til flertallets forslag herom (§§ 38—41), medens *Kålund-Jørgensen* ønsker at anlægge synspunktet: *tjenstlig funktion* i lighed med, hvad der sker i andre etater, når der pålægges personalet nye pligter, der kræver ekstra uddannelse, d. v. s. at man i det væsentlige holder kursisterne skadesløse under uddannelsen, idet staten bærer udgifterne til vikar, og kursustiden regnes for anciennitetsgivende som anden tjeneste. Det ville ikke udelukke, at mange lærere som hidtil i København og opland eller rundt i provinsen deltager i kursus ved siden af at passe deres gerning. Det nye ville være, at de fik deres vikar betalt for et tilsvarende antal timer, som deres kursus omfatter, hvilket ville give dem mere tid til at fordybe sig i studiet, ligesom man ved denne ordning ville give lærere i hovedstadsområdet og provinsen lige vilkår med hensyn til videreuddannelse. Den samme ordning skulle formentlig gælde for nye dimittender, der med ministeriets anerkendelse går direkte fra seminarierne over i den fortsatte uddannelse. De i lærerlønningens § 7, stk. 3, givne regler bør dog ændres derhen, at staten bærer hele vikarudgiften for fastansatte kursister.

En sådan rationelt ordnet videreuddannelse ville kræve øgede midler fra det offentliges side. Men det er en naturlig konsekvens af en udvidelse af den offentlige skole som den, der fandt sted i 1937, navnlig med den gaffeldelte mellemskole og den udvidede fagkreds både i by og på land, at den ikke alene må kræve ekstra udgifter til bygninger og apparatur, men også til uddannelse af lærerkorpset, og ved at centralisere den specielle uddannelse til de ovennævnte statskursus i stedet for at sprede den til 20 små institutioner, ville man opnå den billigst mulige form og tilmed den bedste, idet såvel kvalificerede lærerkræfter som lokalernes udstyr med laboratorier og biblioteker er lettere at tilvejebringe for en centraliseret end for en spredt uddannelse. Mindretallet føler sig desuden overbevist om, at man ved denne ordning ville få de bedst egnede elever til at gå videre med deres uddannelse.

Ved at følge nærværende forslag ville man altså opnå at bevare fremskridtet fra 1930 ubeskåret, med en fireårig uddannelse beregnet for en alsidig gerning i den almindelige eksamensfri skole af det daværende omfang, inklusive en forøget sproguddannelse, og man ville få en fornyet, udvidet uddannelse, uden væsentlig udgift for lærerne, til at dække de fremskridt for den offentlige skole, der nåedes i 1937, og som skal være virkeliggjort i alle skoler senest i 1958.

Man ville tillige skabe et præcedens for, at læreruddannelsen ikke behøvede at ændres ved ny lov i fremtiden, hver gang der skete fremskridt på skolens område, idet